

ЗЛОЧИН У КОЊЕВИЋ ПОЉУ– ОПШТИНА БРАТУНАЦ 27.05.1992. ГОДИНЕ

ОПИС ДОГАЂАЈА

На подручју општине Братунац и Сребреница у прољеће 1992. године распламсали су се ратни сукоби између Срба и муслимана. Међутим, линије разграничења нису биле јасно дефинисане, а ратни сукоби нису се једнако одвијали у свим дијеловима поменутих општина. Тако су села Гниона и Бљечева нападнуте од стране припадника тзв. Армије БиХ на Ђурђевдан 6. маја 1992. године, док је у другом дијелу општине владао релативни мир. Од почетка сукоба, муслимани су имали тактику герилског ратовања, са честим засједама на путним комуникацијама у ширем рејону Сребренице и Братунца. Главни циљ таквог начина ратовања био је уношење страха и панике међу српско становништво и стварање опште несигурности и на одређени начин слање поруке да Срби нигдје нису сигурни. У једној таквој засједи убијен је и вођа Срба из Сребренице, народни посланик Горан Зекић, 8. маја 1992. године на путу Сребреница–Залазје у мјесту Видиковац. Такође, шест дана прије засједа у Коњевић Пољу, муслиманске формације су поставиле засједу у мјесту Жутица и том приликом убили осам лица српске националности. То је био први напад на раднике „Боксита“.

Као што је истакнуто, није дуго требало муслиманским оружаним формацијама за постављање нове засједе, а то се десило 26. маја 1992. године у Коњевић Пољу у којој су напали конвој камиона „Боксит“ Милићи.

У Кривичној пријави МУП-а РС наводи се: „Дана 27. маја 1992. године, око 8 часова, на магистралном путу Зворник-Милићи, у мјесту Коњевић Поље, организована је засједа на колону камиона од стране муслимана. Колона се враћала из Зворника, а камиони су власништво предузећа „Боксит“ Милићи којим се превозила руда боксита од Милића до Зворника. Том приликом живот је изгубило пет лица – возача, док је један камион „Мерцедес“ запаљен.“¹

Један од преживјелих возача „Боксита“, Милан Дукић, изнио је своје свједочење о овим дешавањима: „Тог дана враћали смо се из Новог Сада гдје смо возили руду боксита на луку. У колони је било око 29 камиона, власништво `Боксита` Милићи. Из Зворника за Милиће кренуло је 13 камиона, док је у колони било још неких приватних аутомобила, од којих се сјећам комбија којим је управљао покојни Ђорђе Мијатовић кога су тај дан убили. Ја сам возио камион `Мерцедес` и био сам негдје десети по реду у колони, док је осталих 16 остало у Каракају. Заједно са мном у кабинџи биле су двије жене које сам повезао из Србије, Милица и Рада Новаковић. Када смо стигли код магацина, тј. на раскрсницу у Коњевић Пољу, један дио колоне је већ прешао мостић, а ја сам примјетио испред себе три камиона која иду упоредо. Тог момента зачуо сам рафале из аутоматског оружја и видео један камион да слијеће са пута. Возач тог камиона је био Миле Вујадиновић (Миломир – примједба аутора) који је том приликом био рањен у леђа, док је камион

¹ Кривична пријава МУП-а РС број: 15-17/02-КУ-7/93, од 23.06.1993. године

остао испод моста у Јадру, којег су муслимани запалили. (...) Испред мог камиона се испријечила приколица камиона којим је управља Новица Сушић и који је тада погинуо, док сам ја, заједно са оне двије жене које су биле са мном, искочио из камиона.“²

Дукић даље каже: „Када сам искочио из камиона, побјегао сам у Јадар и примјетио да колега Велимир Ђурић кука и зове у помоћ јер је био рањен у лијеву руку. Притрчао сам и Велимира одвукао до Јадра гдје смо се нашли у једној групи: Мико Вујадиновић, Петко Петковић, затим горе поменуте жене, те рањени Миле Вујадиновић и Велимир Ђурић. Превили смо рањене и кренули смо Јадром према Калдрмици. Ту смо се практично и растали, рачунајући ко се спаси, спаси. Из борове шуме гледали смо прави пакао у Коњевић Пољу, а у нашој близини чули су се жамор и приче муслиманске војске. Када је престала пуцњава у Коњевић Пољу кренули смо према српском селу Умац. На Умац смо стигли послије четири до пет часова пјешачења и ту сам познавао Србе који су нас примили. Пола часа послије нас у Умац су дошла два муслимана, од којих једног знам, био је то Авдо Ахметовић, бивши милиционер из Зворника. Он је тражио да мјештани села предају нас мушкарце који смо стигли, а оне жене су већ били заробили. Почели су викати да смо опкољени и да се предамо. Почели смо бјезати и успјели смо побјећи и стићи у село Лијешањ негдје око један час послије поноћи.“³

Авдо Ахметовић је био милиционер у СЈБ Зворник. У својој изјави је навео да је од људи у Умцу сазнао да је тог дана око осам часова изведена засједа на колону „Бокситових“ камиона из Милића. У своме свједочењу даље наводи да је чуо од појединаца да су током те засједе запалили један камион те да је убијено око шест лица, а да је група људи која је била у наведеној колони отишла у бјекство према селу Умац.⁴

Мирсад Сулејмановић је прије почетка рата радио као магационер у откупном магацину у селу Скугрићи те је био и одборник Скупштине општине Власеница. Он је за напад на колону „Бокситових“ камиона рекао да му је познато да је једна група из Побуђа тог дана заробила један камион који је био плаве боје те да су убили једно лице које су сахранили у шљунку поред Јадра.⁵

Према Службеној забиљешци СЈБ Милићи⁶ утврђено је да је, 27. маја 1992. године, конвој возила који је у власништву ДД „Боксит“ из Милића возио руду боксита у Нови Сад те су у повратку, у мјесту Коњевић Поље, нападнути од стране муслимана из засједе. Приликом напада убијена су два возача – Новица Сушић и Стево Симић, а Зоран Поповић је убијен у пружању помоћи возачима. Миломир Вујадиновић је рањен из ватреног оружја, те је потом ухваћен и одведен у штаб који се налазио у мјесту Калдрмица на путу за Церску. Одмах се није знало ко је све био у конвоју и ко је страдао, али се касније сазнало да је Миломир Вујадиновић био у конвоју возила јер је га породица тражила. Породица Вујадиновића након што се утврдило шта се догодило са преминулим су успјели да добију изручење тијела те приликом прегледа леша утврђено је да је

² Изјава Дукић Милана, број: 15-17/02-222-55/93, од 27.05.1993. године.

³ Исто.

⁴ Изјава Ахметовић Авдо, број: 15-17/02-222-55-93, од 31.05.1993. године.

⁵ Изјава Сулејмановић Мирсада, број: 15-17/02-222-57/93, од 31.05.1993. године.

⁶ Службена забиљешка СЈБ Милићи, број: 18-18/01-222/21, од 06.06.1992. године.

преминули Миломир Вујадиновић мучен и унакажен. Прегледом је утврђено да му је пуцано више метака кроз ноге што се могло видјети на ципелама на којима је било више рупа. Лобања је била разбијена тврдим предметом, тако да је леш био јако унакажен па је из тог разлога друга страна чекала дуже на предају тијело да би се те повреде мање видјеле. Муслимани су тијело Вујадиновића покопали поред ријеке Јадар да би се што прије распало те да би мучење и начин на који је Вујадиновић унакажен био мање видљив.

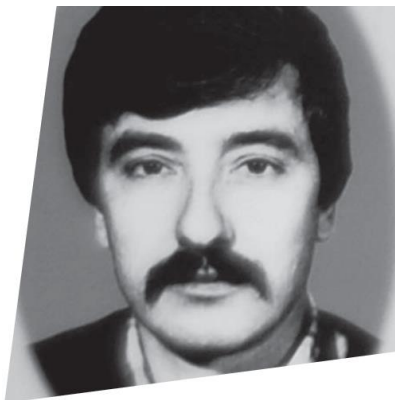
Зоран Поповић

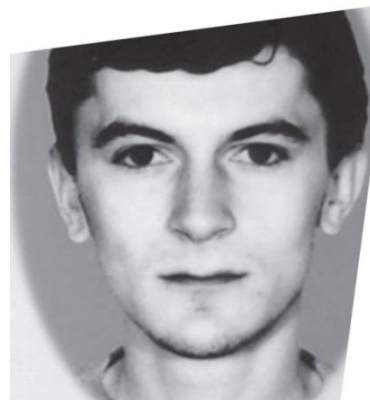
Стево Симић

Новица Сушић

Ђорђе Мијатовић

Миломир Вујадиновић

ЖРТВЕ

Према подацима Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица приликом засједе на дионици магистралног пута Зворник-Милићи, у Коњевић Пољу, 27. маја 1992. године, убијено је пет лица српске националности.

*Табела Смртно страдали возач и радници предузећа „Боксит“ из Милића у Коњевић Пољу
27. маја 1992. године*

РБ	ID ⁷	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
1.	735	Вујадиновић	Јово	Миломир	1960.	27.05.1992.	Након рањавања заробљен, а потом мучен и убијен. Тијело размијењено 05.06.1992. године.
2.	9126	Мијатовић	Рајко	Ђорђе	1950.	27.05.1992.	Од посљедица рањавања преминуо у болници у Сокоцу.
3.	19232	Поповић	Ненад	Зоран	1959.	27.05.1992.	
4.	1569	Симић	Новак	Стево	1953.	27.05.1992.	Од посљедица рањавања преминуо у болници у Сокоцу.
5.	1548	Сушић	Милко	Новица	1962.	27.05.1992.	

НЕПРИЈАТЕЉСКЕ ВОЈНЕ ФОРМАЦИЈЕ КОЈЕ СУ УЧЕСТВОВАЛЕ У НАПАДУ

Напад на конвој је извршен од стране припадника тзв. ТО Сребреница, односно јединица из Церске, Коњевић Поља, Власенице и Братунца, које су сачињавале тзв. ТО Сребреница. Напад на колону камиона у власништву „Боксит“ Милићи је био испланирана акција.⁸

ПРАВОСУДНИ ПРОЦЕСИ

Иако је МУП Републике Српске поднио више кривичних пријава и извјештаја против лица који су починили напад на конвој „Бокситових“ камиона, 27. маја 1992. године, до данас није подигнута ниједна оптужница како пред Судом БиХ, тако ни пред ентитетским судовима.

⁷ ID представља број под којим се жртва налази у електронској бази Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица.

⁸ Извјештај о учињеном кривичном дјелу геноцид и других кривичних дјела ратних злочина, број: 12-2/4-230-163/05 i 140, од 09.02.2006. године.